

Му є сестра Ерина Самовила!“
Ми изва'и сабя дипленица,
Ї исече зміа тройногла'а;
Го зедо'е лудечекъ Секула,
Го качі'е на бързого коня.
И ми явна лудечек Секула,
И му удри жълта боздогана: —
„Да те вида моя бърза коня,
Да стигнимо наша-та дружина.“
Въ саатъ и полъ дружина си стигна.
Кога жржна коня Секуло'а,
Съ обжрна Марко'а-та коня;
И ми велить Марко Кралевике:
„Одай, одай моя бърза коня,
Що тук' одишь, назодъ съ обжривишь?“
И му велить Марко'а бърза коня:
„Айти тебъ Марко, мой стопане!
Коня жржитъ отъ наша дружина,
Нѣ пристигна лудечекъ Секула.“
И му велить Марко Кралевике:
„Айти тебъ моя бърза коня!
Секула є въ бунаръ баталіа;
Дан' ти удра жълта боздогана!“
Одее, одее малу до полпжти,
Пакъ ми зборви Маркоѣ бърза коня:
„Айти тебе Марко, мой стопане!
Обжрни съ задъ себе, задъ коня,
Оти идетъ лудечек Секула.“
Тога велить Марко Кралевике:
„Ке ти удра жълта боздогана,
Ке ти удра мегю цжрни очи.“
Пакъ му велить него'а бърза коня:
„Кжде сакашь тука да ме удришь,
Обжрни съ назодъ да го видишь.“
Съ обжрна Марко Кралевике,
Си го виде лудечекъ Секула;
Коня я'атъ, како да ми летатъ.
И имъ велить Марко Кралевике:
„Ейви віе до седумъ кралє'и!
Я видите чудо и големо,